

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FRANKE, SHARI

**Zâmbește pentru mama : o copilărie sacrificată
pentru milioane de vizualizări** / Shari Franke ; trad. din
lb. engleză și note: Andrei Covaciu. - București : Bookzone,
2026

ISBN 978-630-305-752-1

I. Covaciu, Andrei (trad. ; note)

821.111

Redactor: **Ana Francesca Alexandrescu**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE HOUSE OF MY MOTHER

Copyright © 2025 by Shari Franke

Originally published by Gallery Books, an Imprint of
Simon & Schuster, LLC.

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

SHARI FRANKE

zâmbește pentru mama

O COPILĂRIE SACRIFICATĂ PENTRU
MILIOANE DE VIZUALIZĂRI

*Traducere din limba engleză și note
de Andrei Covaciu*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CUPRINS

INTRODUCERE În sfârșit	13
PARTEA I:	
Grădina plăcerilor pământești	17
CAPITOLUL 1 Pecetluiți	19
CAPITOLUL 2 Lacrimi	27
CAPITOLUL 3 Mami nu e prea drăguță cu mine	31
CAPITOLUL 4 Furia lăuntrică	39
CAPITOLUL 5 Pionierii	43
CAPITOLUL 6 Furia lui Ruby	51
CAPITOLUL 7 Refugiul	55
PARTEA A II-A:	
Corabia nebunilor	63
CAPITOLUL 8 S-a născut o stea	65
CAPITOLUL 9 Bebelușul iese din pătuț	69
CAPITOLUL 10 Remodelarea realității	75
CAPITOLUL 11 Adolescența influencer	81
CAPITOLUL 12 Nu cred că mama mă iubește	93

CAPITOLUL 13 Prinsă asupra faptului	101
CAPITOLUL 14 Micuța <i>drama queen</i> a mamei	107
CAPITOLUL 15 Un milion de abonați	117

PARTEA A III-A:

Scamatorul	131
-------------------	------------

CAPITOLUL 16 Șarpele din grădină	133
CAPITOLUL 17 Cultul ConneXions	143
CAPITOLUL 18 Tactici de izolare	153
CAPITOLUL 19 Campioană la olimpiada urii de sine	157
CAPITOLUL 20 Rufe murdare	161
CAPITOLUL 21 Jodi spune	167
CAPITOLUL 22 Dați-i foc și fiți blestemați!	173
CAPITOLUL 23 Micuța dronă obedientă	183
CAPITOLUL 24 Demonul din camera mea	191

PARTEA A IV-A:

Omenirea asediată de diavoli	197
-------------------------------------	------------

CAPITOLUL 25 Al nouălea pasager	199
CAPITOLUL 26 În duh și în adevăr	203
CAPITOLUL 27 Murdară. Rușinată. Distrusă.	213
CAPITOLUL 28 Recunoscătoare	219
CAPITOLUL 29 Iad cu zurgălăi	227
CAPITOLUL 30 Celor mici nu li se cuvine o copilărie magică	231
CAPITOLUL 31 Fântâna otrăvită	239

CAPITOLUL 32 Semințele vindecării	245
CAPITOLUL 33 Marionete și păpușari	249
CAPITOLUL 34 Tatăl facsimil	255
CAPITOLUL 35 Pachet pentru Chad	265
CAPITOLUL 36 Pace cu orice preț	273
CAPITOLUL 37 Confruntarea	279

PARTEA A V-A:

Prăbușirea celor damnați	291
---------------------------------	------------

CAPITOLUL 38 Camera de ecou	293
CAPITOLUL 39 Abandonată de justiție	299
CAPITOLUL 40 Mausoleul mamei	303
CAPITOLUL 41 Fiica nimănui	307
CAPITOLUL 42 Crime adevărate	321
CAPITOLUL 43 Casa mamei mele	331
CAPITOLUL 44 Inelele amintirii	335
CAPITOLUL 45 Dovezi palpabile	343
CAPITOLUL 46 Casă, dulce casă	351
CAPITOLUL 47 Ziua Judecății	355
CAPITOLUL 48 Jurnalul lui Ruby	363
CAPITOLUL 49 Totul se termină aici	369

EPILOG Șapte pasageri	377
Mulțumiri	381

CAPITOLUL 1

Pecetluiți

Am un vis recurent. Începe mereu atât de frumos. O lumină eterică scaldă câmpuri vălurite, întinse cât vezi cu ochii. Mă cuprinde o pace adâncă și îmi dau seama că acesta trebuie să fie raiul. Călătoria mea pământească s-a încheiat.

Peisajul se schimbă, familiar și totuși din altă lume. Cei dragi pe care i-am pierdut apar în depărtare, cu chipurile strălucitoare. Mă îndrept spre ei, ușoară, eliberată de orice povară, și îi îmbrățișez plângând de bucurie. „Acesta este paradisul”, îmi spun. „Aceasta este pacea.”

Apoi văd ochii aceia. Reci și neînduplecați, sfredelindu-mă cu o putere străveche, precum stelele. Este ea. Ruby.

Deodată, glasul lui Dumnezeu bubuie în jurul meu și zguduie temeliiile raiului:

— Copila mea, ai greșit sfidându-ți mama!

Mă trezesc brusc, cu inima bătându-mi nebunește, iar pentru o clipă groaza nu s-a risipit. Oare nici în viața de apoi nu mă voi elibera de ea?

Mama mea, Ruby Griffiths, s-a născut la 18 ianuarie 1982, în Logan, Utah, fiind cea mai mare dintre cei cinci copii ai lui Chad și Jennifer Griffiths, ale căror familii fuseseră de generații membri devotați ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă (LDS).

Când Ruby era mică, familia ei s-a mutat în Roy, tot în statul Utah, un orașel în care Biserica LDS dicta aproape fiecare aspect al vieții. În această comunitate strâns unită, zilele erau organizate în jurul studiului scripturilor, al unui trai curat și, mai presus de toate, al familiei. Până la urmă, familia este piatra de temelie a credinței noastre.

Fiind cea mai mare dintre copiii unei familii stricte și conservatoare, copilăria lui Ruby a însemnat mai puțin joacă și mai multă responsabilitate, iar ea a primit sarcina de a ajuta la creșterea fraților mai mici. Mi-o pot imagina ușor pe tânăra Ruby, cu spatele drept și privirea hotărâtă, încercând să se ridice la înălțimea așteptărilor familiei cu sentimentul că împlinește o datorie sfântă, așteptând cu nerăbdare ziua în care avea să aibă propria familie, savurând gândul că, în sfârșit, ea va fi cea care stabilește regulile și își aranjează casa exact așa cum crede de cuviință. Pentru Ruby, maternitatea nu era doar un rol viitor – era culmea aspirațiilor ei, lucrul pe care și-l dorise dintotdeauna, mai presus de orice.

Venerația ei față de maternitate nu este neobișnuită în teologia LDS în care am fost crescută. În credința mea, să devii mamă este o chemare spirituală de cel mai înalt ordin, o șansă de a urma modelul divin și de a lua parte la marea tapiserie a creației. Poate de aceea Ruby nu vedea povara fizică – neplăcerile sarcinii, durerea sfâșietoare a nașterii – ca pe niște obstacole de depășit sau poveri de îndurat. Pentru ea, erau încercări sacre, ocazii

de a-și demonstra credința neclintită în planul lui Dumnezeu și de a-și asigura locul în viața de apoi, alături de strămoșii venerați care merseseră pe același drum înaintea ei.

De îndată ce a împlinit optsprezece ani, s-a dat startul în cursa lui Ruby spre exaltarea eternă³, iar mama mea și-a început misiunea de a-și întemeia o familie numeroasă, nu doar pentru viața de pe pământ, ci și pentru cea de apoi.

Iar pentru aceasta avea în primul rând nevoie de un soț.

În anul 2000, când a pășit pentru prima dată în campusul Utah State University, Ruby avea un singur lucru în minte: vânătoarea de bărbați. Da, alesese contabilitatea ca specializare, dar pentru Ruby facultatea nu fusese niciodată despre învățat. Fusese despre găsirea unui partener, ca să se poată mărita, să-și întemeieze o familie și să înceapă să-și îplinească menirea divină cât mai repede.

Pe un panou al dorințelor, organizat pe culori, Ruby a notat calitățile esențiale ale bărbatului dorit: „cu treisprezece centimetri mai înalt decât mine”, „chipeș”, „mașină plătită integral”, „inginer”. (Tatăl ei era inginer, așa că poate îi plăcea ideea ca istoria să se repete.) De la sine înțeles, bărbatul ideal trebuia să fie devotat Bisericii.

Intră în scenă tatăl meu, Kevin Franke: era student în ultimul an, locuia în campus, era cu patru ani mai mare decât ea, având douăzeci și doi de ani, se afla pe punctul de a-și lua diploma în inginerie civilă și era, în mare măsură, un produs al credinței LDS. Era cu

³ În doctrina Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, „exaltarea” desemnează forma supremă a vieții veșnice: dobândirea celui mai înalt grad de glorie din împărăția celestă, viața în prezența lui Dumnezeu și posibilitatea de a deveni asemenea Lui.

treisprezece centimetri mai înalt decât Ruby – bifat –, avea maxilarul sculptat – chipeș, bifat de două ori –, iar mintea lui ascuțită și ambiția lăsa să se întrevadă un viitor promițător.

În plus, părea atât de... bun. Kevin emana o bună-tate autentică și avea o naturalețe relaxată care era un balsam pentru firea intensă a lui Ruby. Pe Ruby nu o interesau, la urma urmei, luptele pentru putere; avea nevoie de cineva destul de relaxat încât s-o lase să preia frâiele fără prea multă rezistență, un copilot mulțumit s-o lase pe ea să le traseze drumul comun, să plătească facturile și să-i dea copii după care tânjea.

Născut la 9 octombrie 1978, în Ogden, Utah, Kevin era cel mai mic dintre șapte frați, cu doisprezece ani mai tânăr decât fratele cel mai apropiat de el ca vârstă. Sosi-rea lui târzie îl făcea să fie aparte: când frații lui treceau prin liceu și apoi mai departe, el încă învăța să-și lege șireturile, iar zilele i se desfășurau într-o învălmășeală de aventuri prin cartier și meciuri urmărite la televizor, sub ochii unor părinți care mai trecuseră prin toate acestea.

Mamei lui Kevin nu-i plăcea să gătească sau să facă prăjituri – viața se învărtea în jurul mâncărilor gata preparate, al televizorului și al discuțiilor despre credință. În casă atmosfera era, în general, relaxată, fără prea multe reguli; un mediu lejer, care l-a modelat pe Kevin într-un tip blând și echilibrat.

La fel ca Ruby, Kevin era hotărât să-și găsească partenera spirituală, viitoarea mamă a copiilor pe care spera să-i crească în spiritul Evangheliei. Dar el venise la facultate ca să învețe, să-și asigure viitorul, și nu se grăbise să-și întâlnească soția. Până când a dat cu ochii de Ruby.

A văzut-o prima dată la o întâlnire informală, unde se serveau hotdogi, organizată în campus în săptămâna de bun-venit. Regina neîncoronată, Ruby, zbura de la un

bărbat la altul, cu o siguranță cochetă cum el nu mai văzuse niciodată. O ajuta și faptul că era frumoasă de la natură, blondă, cu un zâmbet larg, orbitor, și o siluetă suplă. Ruby era exact genul lui.

Cât ea „audia” metodic potențiali soți, ca un regizor care își alege actorul principal, Kevin simțea că timpul se scurge. Ruby era o partidă excelentă, iar dacă el nu reușea cumva să iasă în evidență, avea să rămână doar încă un concurent învins în cursa lui Ruby spre altar.

Într-o seară, Kevin stătea lângă Ruby și o ținea de mână pe sub pătură, urmărind un film cu câțiva prieteni. Nu-l interesa câtuși de puțin ce se întâmpla pe ecran – nu se putea gândi decât la moliciunea pielii ei, la apăsarea blândă a mâinii ei, la felul în care degetul ei mare îi atinge, din când în când, încheieturile degetelor. Fiecare senzație era electrică și îi trimitea fiori pe braț, până în adâncul lui.

Apoi Kevin a aruncat o privire într-o parte și a observat un alt băiat – unul dintre admiratorii lui Ruby – care stătea mult prea aproape de ea, de cealaltă parte. I s-a strâns stomacul când și-a dat seama că Ruby îl ținea și pe el de mână, tot pe sub pătură. Deși de obicei era reținut, Kevin a sărit în picioare, cu obrazii arzându-i și inima bătându-i nebunește. Fără să spună un cuvânt, a ieșit valvârtej, lăsând-o pe Ruby cu gura căscată.

A doua zi, Kevin a stat de vorbă cu Ruby și a pus piciorul în prag. Gata cu ținutul de mână cu alți băieți. Punct. Ruby, atrasă de pasiunea lui pentru ea, a grăbit lucrurile și l-a dus pe Kevin să-i cunoască părinții, care erau și cei mai severi critici ai ei. L-au aprobat, iar Kevin, la rândul lui, le-a prezentat-o pe Ruby părinților săi. Soții Franke au considerat că Ruby părea o tânără încântătoare, perfectă pentru fiul lor.

La două săptămâni după ce se cunoscuseră, Ruby a trecut direct la subiect.

LIBRIS | We know books

— Deci, ne căsătorim?

Kevin, luat prin surprindere, a rostit cel mai periculos cuvânt din dicționar:

— Da.

În doar paisprezece zile, din doi străini deveniseră logodnici.

Pe măsură ce Ruby și Kevin s-au cufundat în pregătirile de nuntă, au ajuns să se cunoască puțin mai bine. Au descoperit că amândurora le plăcea să cânte la pian, deși felul în care se raportau la instrument nu putea fi mai diferit. Kevin avea memorie fotografică și putea cânta piese de jazz și melodii cunoscute fără să exerseze măcar. Ruby, în schimb, își pusese cândva tot sufletul în studiul pianului. În adolescență se adâncise în lumea muzicii clasice, visând săli de concert și ovații. Aborda fiecare piesă cu precizie meticuloasă, petrecând ore întregi ca să perfecționeze fiecare notă, fiecare schimbare de intensitate. Pentru ea, cântatul nu era despre plăcere – era despre performanță, iar când nu atingea perfecțiunea, asta îi lăsa o fisură în orgoliu pe care nicio cantitate de studiu nu părea s-o poată repara.

Întreaga stimă de sine a lui Ruby era construită pe ideea că trebuia să fie excepțională, așa că, dacă nu putea fi extraordinară, ce rost mai avea? Avea nevoie de un vis nou, de o sursă proaspătă de validare. Dacă muzica nu avea să-i definească măreția, atunci maternitatea avea s-o facă. Chipuri angelice care să-i zâmbească pline de iubirea și adorația după care tânjea. Foi albe, gata să fie umplute cu înțelepciunea ei, cu valorile ei, cu tot ce însemna Ruby.

Kevin s-ar fi mulțumit cu doi copii, dar Ruby își dorea un clan, iar el a acceptat bucuros viziunea grandioasă a lui Ruby, jurând să mute cerul și pământul ca s-o sprijine în visurile ei. Așa s-a stabilit dinamica: Kevin,

eternul actor în rol secundar, iar Ruby în rolul principal al producției ei epice, „Mama supremă”.

La 28 decembrie 2000, după nici trei luni de la prima lor întâlnire, Ruby și Kevin au pășit spre templu, gata să fie pecetluită pentru eternitate în ochii lui Dumnezeu. Ruby era o apariție în ivoriu, cu părul revărsat într-o cascadă de bucle și cu un șal gros, cu motive inspirate din sud-vestul american, tras peste umeri ca s-o apere de frigul iernii. Nici măcar pantofii desperecheați ai lui Kevin – unul negru, unul maro, fiindcă se îmbrăcase în grabă, pe întuneric – nu-i puteau șterge zâmbetul.

Acesta era momentul pe care Ruby îl visase: propriul ei basm devenea realitate. Rostind jurămintele, simțea cum finalul ei fericit se desfășoară înaintea sa ca un covor roșu. În sfârșit, viața ei era pe punctul să înceapă.

CAPITOLUL 2

Lacrimi

— Începe să obosească, a spus obstetricianul. Va trebui să intervenim ca să ajutăm copilul să se nască.

Apoi, cu ceva ce părea mai potrivit pentru curățat covoare decât pentru adus o viață nouă pe lume, doctorul mi-a prins capul cu ventuza și m-a tras în lume cu forța.

Era 3 martie 2003 și, după nouă luni dificile de sarcină, pline de tot felul de complicații medicale, Ruby, la douăzeci și unu de ani, mă expulzase în sfârșit din pântecul ei, pe mine, primul ei copil. Cumva, prin ceața durerii și a epuizării, Ruby a reușit să zâmbească victorioasă. În brațele ei nu se afla doar un bebeluș, ci puterea supremă a unei femei. Dreptul ei divin de a modela un suflet nou după propriul chip.

Ținându-mă la piept după nașterea epuizantă, a privit dincolo de ghemotocul care urla și se zvârcolea, către viitorul măreț pe care îl reprezentam. În trupul meu minuscul, Ruby vedea primele tușe ale operei ei capitale, primul volum din narațiunea epică ce avea să devină moștenirea talentului ei fără egal de părinte.

Când aveam cam trei luni, Ruby m-a dus la pediatru ca să afle de ce eram atât de iritabilă – plânsul meu neîntrerupt îi pune la încercare visul de fericire maternă

—, dar doctorul a spus că erau doar colici. Când am început să refuz biberonul și să devin tot mai letargică, Kevin s-a speriat și m-a dus de urgență la spital, unde au descoperit că aveam o ocluzie intestinală care îmi punea viața în pericol. Fără operația imediată, cel mai probabil aș fi murit. Încă de la început, se pare, copilăria mea era sortită să fie o luptă pentru supraviețuire.

Ruby nu credea că trebuie să mă aline când eram bebeluș, nu în felul în care o fac cei mai mulți părinți. De ce ar fi făcut-o? Filosofia familiei ei fusese dintotdeauna că unui bebeluș nu-i strică să fie lăsat să plângă până se liniștește. Bebelușii nu trebuie cocoloșiți. Crizele de furie nu trebuie tolerate. E spre binele lor, ca să știe cine e șeful și, când cresc, să învețe să facă față la orice, fără să devină niște ratați slabi de inger sau niște plângăcioși.

Și totuși, în mod ironic, cele mai timpurii amintiri ale mele sunt cu Ruby plângând. Avea lacrimi pentru orice ocazie. Bucurie, tristețe, plictiseală – nu conta, Ruby plângea din orice, fiind într-un conflict permanent cu propriul echilibru. Poate de aceea își dorea atât de mulți copii. Un set de păpuși matrioșka, fiecare o versiune puțin mai mică a celei dinainte, care să absoarbă tsunamiul emoțiilor ei dezlănțuite. Fiindcă ce mod mai bun de a umple golul interior decât să te înconjori de mici mini-versiuni adorabile ale tale? Interesant, totuși, cum cineva care plângea atât părea complet imun la lacrimile altora, inclusiv la ale mele.

Mă întreb adesea cât din adultul care sunt acum s-a format în acei primi ani. Tendința mea de a-mi ascunde emoțiile, de a arăta lumii un chip stoic – sunt acestea ecourile unui bebeluș care învață că suferința lui va rămâne mereu neluată în seamă? Încă dinainte să pot formula cuvinte sau gânduri, învățasem oare că durerea mea nu conta, că nevoile mele erau incomode? Dacă lacrimile mele ar fi fost întâmpinate cu alinare, nu cu

indiferență calculată, aș fi devenit oare o persoană mai deschisă, mai puțin defensivă? Sau am fost dintotdeauna sortită să mă retrag în mine, să mă închid emoțional într-o clipă, cu sentimentele captive în spatele unor ziduri pe care încă mă lupt să le dărâm?

Nu am cum să știu sigur. Ereditatea și mediul danseză, până la urmă, un tango complicat. Dar, când mă gândesc la numeroasele contradicții ale copilăriei mele, nu pot să nu simt tristețe pentru fetița care plângea după mama ei. Care voia un alt fel de iubire decât cea pe care o primise. O iubire care lasă loc vulnerabilității, lacrimilor, întregii game de emoții umane. O iubire care îi dă copilului libertatea de a simți.